

Bilag 19.

Oversættelse.

Ambassadør A. Rosenstand Hansens indlæg i 3. udvalg den 17. november 1971 om flygtningehøjkommissærens beretning.

Hovedtemaet i flygtningehøjkommissærens beretning, som vi i øjeblikket behandler, er menneskelig tragedie. Ikke desto mindre er det opmuntrende at læse denne beretning om højkommissærens arbejde, fordi den klart og på overbevisende måde redegør for konkrete humanitære bestræbelser, der går ud på at bringe hjælp og lindre afsavn blandt mennesker, der er i nød. Det var også opmuntrende at lytte til højkommissærens mundtlige redegørelse, hvor man følte, at der bag en lysende intelligens brænder et hjerte for en humanitær sag.

Jeg skal kort berøre et par problemer og principper, der omtales i højkommissærens beretning.

Det er ofte blevet fremført, at hovedhjørnestenen i det arbejde, der udføres af flygtningehøjkommissæren, er at skaffe flygtninge juridisk beskyttelse, d. v. s. at sikre dem almindelige og internationalt accepterede rettigheder. Vi har med glæde erfaret fra højkommissærens beretning, at et yderligere antal stater har tiltrådt de væsentligste internationale konventioner m. v. vedrørende flygtnings status, og vi deler det håb, som eksekutivudvalget udtrykte på sin samling i 1970, at de regeringer, der er deltager i disse konventioner, om nødvendigt vil regulere deres lovgivning og deres administrative praksis for at bringe dem på linie med konventionernes ånd og bogstav. Vi håber ligeledes, at principperne om asyl og ikkeudvisning gradvis vil blive accepteret af alle, og vi lægger særlig vægt på princippet om at sikre, at flygtningefamilier bevares som en enhed. I Danmark nyder flygtninge samme sociale rettigheder og juridiske beskyttelse som danske statsborgere, og herudover får de ekstra hjælp til bolig og uddannelse og understøttelse i den første tid,

efter de har taget ophold i Danmark. En sådan holdning til flygtningeproblemet er i overensstemmelse med grundfæstede traditioner i de nordiske lande. Førøvrigt var Folkeforbundets første flygtningehøjkommissær, som blev udpeget for 50 år siden, den store norske opdagelsesrejsende og humanist Fridtjof Nansen. Hans motto var: „næstekærlighed er praktisk politik“. Dette rimer måske ikke med nutidens politiske realisme, men man tør måske håbe på, at det en skønne dag kan blive god latin til afløsning af det gamle romanske ordsprog „mennesket er en ulv mod mennesket“.

Det er højkommissærens konkrete opgave at medvirke til varige løsninger, således at flygtingene ophører med at være flygtninge og bliver selvforsørgende borgere. Dette bør i første række ske ved, at de frivilligt vender tilbage til deres hjemland, men hvor dette ikke er muligt, må de integreres økonomisk og socialt i et modtagerland. Der må gives den fornødne undervisningsmæssige bistand til integrering og naturalisering af unge flygtninge. Vi må undgå, at der opstår en 2. generation af flygtninge.

For at kunne give sig i kast med disse umådelig store opgaver, må flygtningehøjkommissæren i første instans kunne regne med et helt og fuldt samarbejde fra de pågældende regeringers side. Men det er indlysende, at mange første-asyllande ikke kan bære de økonomiske byrder, som en tilgang af et stort antal flygtninge lægger på dem. Det er derfor en yderst vigtig side af højkommissærens arbejde, at han tillige samarbejder med og påkalder sig støtte fra andre medlemmer af FN-systemet og fra ikke-guvernamentale organisationer. Det er ligeledes værdifuldt at sikre sig frivillige organers hjælp for at engagere den offentlige